

Fitxa tècnica

Guió i fotografia Mahmood Soliman **Durada** 104 min **Gènere** Documental **Llengües** Àrab amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Una família en el caos d'uns esdeveniments històrics: després de separar-se del seu marit, Nadia es veu obligada a criar sola els seus quatre fills. Es guanya la vida amb dificultat com a esmoladora ambulante als carrers del Caire. Tot i la pobresa material, s'esforça a donar valors i una educació als seus fills. S'interessa per la política i està atenta al que passa al seu voltant. L'esclat de la Primavera Àrab i la caiguda del règim de Mubarak fan que Nadia recuperi l'esperança. Però la situació caòtica que segueix engendra profundes ferides en el si de la família. La pel·lícula, rodada en un període de tretze anys, explica la impressionant història d'una Mare Coratge egípcia. (fcat.es)

Crítica

El documental "Nunca fuimos niños" visibilitza els qui es van il·lusionar amb les manifestacions egípcies

[...] El director ja havia conegut la Nadia, l'esmoladora de ganivets, i els seus fills petits el 2003, quan filmava la seva primera pel·lícula. El va captivar el personatge i la seva èpica quotidiana. La de guanyar-se la vida esmolant ganivets, sola, pel carrer, de casa en casa, traslladant la màquina a pedals de comerç en comerç, després de deixar els seus fills grans a l'escola, carregant amb l'últim o l'última que anés naixent. S'estava separant, però el seu marit seguia apareixent de tant en tant (en un fora de quadre filmic que no impedeix les conseqüències, en la vida real, dels nous fills que anirem veient aparèixer i aquest home -al damunt- del qual ens parlen).

Soliman va acompanyar la Nadia per etapes, al llarg de 13 anys. Durant els primers temps, quan encara Mubarak era el teló de fons del país i els tres grans de la Nadia somreien, la tendresa maternofamiliar i l'esforç d'aquesta mare sola semblaven suficients perquè la precarietat no arribés a l'estrall. Soliman ens convida a presenciar el creixement dels fills, les primeres vergonyes adolescents (la de no voler que la mare arribi fins a la porta de l'escola amb l'eina de treball a sobre, per exemple) i les petites alegries del compartir de cada dia. Així arribem a ser testimonis de l'adhesió d'aquesta família pobríssima del Caire a la causa de la dignitat, a la plaça major de la seva ciutat, el 2011.

El valor inqüestionable del film de Soliman [...] està a posar-li cara, i pell individual i dolguda, i paraules, i trajectòria vital, a aquesta gent que ha poblat fotos de masses irreconeixibles per a la Història en algun lloc virtual. Ells són els éssers humans darrere de tot l'esdevenir geopolític egipci, els que han sostingut i patit tots els temps de Mubarak, el breu pas dels Germans Musulmans, el cop d'Estat i la vida que segueix, amb els nens creixent en el cinisme i el *sensesortida* d'una ciutat hostil en un Estat que no sembla voler protegir els seus ciutadans més vulnerables.

La Nadia i els seus fills són alguns dels que no van morir a la plaça Tahrir però que van tornar a l'horitzó zero de l'expectativa en la vida, quan els tancs es van retirar. Ella va seguir bregant amb aquest exmarit fora de quadre però que pren sempre les pitjors decisions per als seus fills; els nens fent-se grans i sobrevivint a la misèria, enmig de la misèria. És profundament emocionant, i també devastador, veure com el nen que volia continuar l'escola (perquè era bon alumne) es torna vell als 20 anys, gastat per les drogues i l'escepticisme.

Assistim al declivi d'una mare que no pot salvar els seus fills, però ho segueix intentant amb els petits, a manotades d'impotència, i ja allunyada de qualsevol il·lusió col·lectiva. El pulmó de l'anomenada Plaça de l'Alliberament necessita trasplantament.

Soliman s'atreveix amb tots els temes, fins i tot amb un dels tabús més grans en la societat musulmana, com és l'orientació sexual. A propòsit, el director ens assegura que ha intentat protegir tots els seus protagonistes de qualsevol represàlia, sense deixar de considerar -a cada pas- els riscos de fer documentals, els que ell corre i els que corren els seus personatges. Sembla respectuós i compromès fins a tal punt que, segons ens comenta, va haver de fer un nou tall i muntar una altra vegada la pel·lícula, després que s'estrenés. No volia deixar d'afegir-hi escenes del que seguia apareixent, ja que la Nadia i els nois continuen cridant-lo cada vegada que passa una cosa destacable en el paisatge familiar.

Mentrestant, la vida segueix al Caire, sense edició ni efectes especials que l'alleugereixin.

“We have never been kids”: premis i seleccions principals

Festival Internacional de Cinema de Dubai 2015

Premi Muhr al millor director i a la millor pel·lícula de no-ficció (Mahmood Soliman)

Festival de Cinema d'Hamburg 2016

Nominada al premi a pel·lícula política (Mahmood Soliman)

Mahmood Soliman

Filmografia com a director

2015 *Abadan lam nakon atfalan* (documental)

2006 *Azraa wa ahmar* (curt)

2005 *Enharda talateen November* (curt)

Biografia

Mahmood Soliman es va graduar a l'Institut Superior de Cinema del Caire (1997). Ha publicat diversos assajos en mitjans egipcis i àrabs. Soliman ha dirigit documentals i espectacles de ficció produïts per Egipte TV i Al Jazeera Channels. També ha escrit, dirigit i produït nombrosos curts i documentals que han participat en festivals i han **guanyat conjuntament més de 27 premis. Nunca fuimos niños** és el seu primer llargmetratge documental.

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

